

57 ДАСИЧ

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА ОПШТИНЕ БОР

Год. VIII * Јануар 1977. * Примерак бесплатан

СА КОНЦЕРТА ПОВОДОМ ДАНА МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ „МИЛОРАД ВАСИЉЕВИЋ“ У БОРУ

Додатак

ПРОСЛАВЉЕН ДАН МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ „МИОДРАГ ВАСИЉЕВИЋ“

Музичка школа „Миодраг Васиљевић“ и ове године свечано је обележила свој Дан школе.

Том приликом је 15. децембра организован концерт студената Пољског конзерваторијума који је био добро посећен, а 17. децембра у 19 часова приређен је концерт који су припремили ученици и наставници наше школе. Концерту су као гости присуствовали родитељи, представници погона Топионице, под чијим се покровитељством налази ова школа, као и други грађани.

Славица Гајић, VIII

Прослава Дана пионира ДВЕ ПРИРЕДБЕ

Поводом Дана пионира ученици школе „Вук Караџић“ организовали су малу приредбу за своје другове. Приредба је одржана у сали биоскопа „Звезда“, а присуствовали су сви ученици и наставници.

Снежана Дачић, VII

У школи „3. октобар“ је поводом Дана пионира одржана приредба за ученике и наставнике на којој се певало, рецитовало и играло. Наступио је хор младих и старијих разреда, рецитатори и певачи младих разреда и рецитал старијих разреда.

Славица Гајић, VIII
Снежана Гајић, VI

ПРЕДАВАЊЕ О ИЗБОРУ ЗАНИМАЊА

За ученике и родитеље осмог разреда школе „29. новембар“ одржано је предавање о факторима који утичу на избор занимања. Предавање је одржала Светлана Родић, школски педагог.

Биљана Анђелковић, VIII

У реонској школи у Крушару ОПРАВАЊЕНА ЕЛЕКТРИЧНА ИНСТАЛАЦИЈА

У четвороразредној реонској школи у Крушару, која припада школи „Бура Јакшић“ у Кривељу, ових дана је, уз помоћ радника предузећа „Стандард“ из Бора, извршена оправка електричне инсталације која је дуже времена била у квару. Храброст и хуманост ових људи, који су по највећем снегу ишли колима да изврше оправку бесплатно, не тражећи никакву надокнаду, уродила је плодом.

Снежана Живковић, VIII

У Бучју

ПОЧЕЛА ИЗГРАДЊА ДОМА КУЛТУРЕ

Већ више година се говори о изградњи дома културе у нашем селу. Али, то су биле само приче. Најзад, ево тренутка када гледамо његову изградњу. Радују се сви у селу, радују се сва деца и омладина. Када буде завршен, биће го велика радост целог села.

Дом културе ће бити највећа зграда у селу и имаће пуно просторија: салу за приредбе и играчке, продавницу, библиотеку, салу за венчавање, биоскопску салу, месну канцеларију...

Надежда Крстић, IV

Главни уредник:
Татјана Гертик, VIII
Одговорни уредник:
Јелица Ицић, наст.

Уредници:
Ева Фешић, VIII
Биљана Милетић, VIII
Љиљана Костадиновић, VIII
Јасмина Цолић, VIII

Лист ученика основних школа општине Бор * Издази месечно у току школске године уз финансијску помоћ самоуправних интересних заједница за основно образовање, културу, информисање и запошљавање * Уређивање листа, лекторисање текстова, техничко уређивање, коректуру и остале послове око издавања листа обавља Редакциони одбор ученика: Татјана Гертик (VIII, „29. новембар“), Биљана Анђелковић (VIII, „29. новембар“), Љиљана Костадиновић (VIII, „29. новембар“), Весна Перовић (VIII, „29. новембар“), Биљана Милетић (VIII, „Вук Караџић“), Ева Фешић (VIII, „3. октобар“), Јасмина Цолић (VIII, „Бранко Радичевић“), Весна Будић (V, Брестовац), Сузана Шароњић (VII, Шарбанаовац), Олга Ивановић (VII, Метовница), Мила Шпопуловић (VIII, Злот), Драгана Крстић (VII, Кривељ).

Рукописи, фотографије, цртежи и други прилози за лист не враћају се * Адреса: „Јасмин“, ОШ „29. новембар“, 19210 Бор * Метер: Бобан Симић * Тираж: 6.000 примерака * Штампарија: Штампарија — Бор

Свечано прослављен Дан ЈНА АКАДЕМИЈА И НАГРАДНИ КОНКУРС

Поводом Дана Југословенске народне армије и њеног тридесет петог рођендана одржана је у сали „Музичке школе у Бору свечана приредба. У програму су учествовали ученици школе „29. новембар“, војници зајечарског гарнизона и Културно-уметничко друштво „Бор“.

На крају приредбе додељене су награде ученицима основних и средњих школа за најбоље литерарне радове. Савет за народну одбрану Скупштине општине Бор наградио је **Марину Голуб** (VII, „Вук Караџић“), **Славицу Матовић** (VII, „29. новембар“) и **Даницу Младеновску** (VII, „Вук Караџић“).

Татјана Гертик, VIII

СВЕЧАНОСТИ У ЗЛОТУ

Ученици школе „Петар Радовановић“ у Злоту приредили су 21. децембра заједно са омладином села свечану академију за ученике и грађане. Мада кратка, академија се јако допала публици. Најупечатљивији је био рецитал који су припремили омладинци и козарачко коло које су извели ученици основне школе.

У школи је 22. децембра одржано предавање о теми „Стварање Прве пролетерске бригаде“. После тога додељене су награде за најбоље литерарне радове **Александру Илићу** (V), **Ненаду Кандићу** (VI) и **Лидији Ангелов** (VII). На крају су наступили чланови Књижевне омладине Бора **Марко Војводић**, **Војислав Борановић**, **Кадрија Шаиновић** и **Милоје Буришић**, који су нам честитали Дан ЈНА својим најбољим стиховима.

Мила Шћопловић, VIII

ПРИРЕДБА У КРИВЕЉУ

Сви ученици школе „Бұра Јакшић“ и омладинци села Кривеља били су заинтересовани за 22. децембар, па су заједнички припремили двочасовни програм за овај празник.

Група ученика ове школе посетила је заједно са пионирима из других школа на сам Дан ЈНА војнике у јединици капетана прве класе **Борислава Мијовића** у Бору и честитала им празник.

Живица Костандиновић, VI

Општинско пионирско првенство у шаху

БОЈАН ЧУКИЋ И НЕВЕНА МИЛЕНКОВИЋ — ПРВАЦИ

Крајем децембра одржано је општинско пионирско првенство у шаху на коме је учествовало 12 пионира и 10 пионирки из свих основних школа сем Кривеља и Брестовца.

У мушкој конкуренцији прво место заузео је **Бојан Чукић**, (VII, „Вук Караџић“) који је освојио 10,5 поена. На другом и трећем месту су **Љубиша Димитријевић** (VIII, Злот) и **Никола Чолић** (VII, „Вук Караџић“) са 9,5 поена.

Међу пиониркама најбоља је била **Невена Миленковић** (VII, „29. новембар“) која је освојила 7,5 поена, а за њом следе: **Миладинка Биришић** (VII, „Бранко Радичевић“) са 7, **Ана Платиша** (VII, „Бранко Радичевић“) са 5,5 **Мирјана Петровић** (VIII, „Вук Караџић“) са 5 поена итд.

Првопласирани **Бојан Чукић** и **Невена Миленковић** учествоваће на појединачном такмичењу пионира Србије које ће се крајем јануара одржати у Врњачкој Бањи.

Ева Фешиш, VIII
Снежана Дачић, VII

У школи „Вук Караџић“ НАЈБОЉИ КОШАРКАШИ — V/2

У школи „Вук Караџић“ одржано је кошаркашко такмичење за мушкарце петог разреда. Прво место освојили су дечаци V—2, друго — V—1, а треће — V—3.

Горан Дачић, V

НАЈБОЉИ СТРЕЛЦИ — РАДОВАН И ЈЕЛЕНА

У школи „Вук Караџић“ одржано је такмичење у стрељаштву за ученике старијих разреда. Најбољи стрелац међу пионирима је **Радован Јанчић** (VIII) а међу пиониркама **Јелена Бурић** (VI). Најбоље одељење је VIII—2.

Драгана Лукић, VII

ДВЕ СКИЦЕ ЗА ДВА ПОРТРЕТА

Светлана
Величковић(VII „БРАНКО РАДИ
ЧЕВИЋ“)Новица
Живковић

На крају првог тромесечја, након сумирања резултата у Основној школи „Бранко Радичевић“, установљено је да је Светлана Величковић најбоља ученица VII разреда.

Светлана је до сада постигла запажене успехе у школи и на разним такмичењима. И поред свих обавеза она је увек ведра и насмејана. Успела је да освоји симпатије многих наставника и својих другарица и другова.

На питање у чему је тајна њеног успеха, она каже:

— Сви који мисле да ја много времена проводим над књигом, греше. Једноставно, учим са разумевањем.

— За многе ученике математика је баук. Како је ти видити?

— Да ли ће математика бити баук, првенствено зависи од наставника. С обзиром да имамо заиста доброг наставника, који нам градиво преноси на доступан начин, математика ми је један од најдражих предмета.

Прошле године Светлана је освојила I место на општинском такмичењу.

— Светлана је скромна девојчица која се много залаже за бољи успех својих другарица и другова. Верујем да ће поред свих награда које је до сада добила, бити и добитница Вукове дипломе — каже њен разредни старешина Даница Младеновић.

Љиљана Михајловић, VII
„Бранко Радичевић“

Новица је ученик III разреда Основне школе у Бучју. Одличан је ученик са свим петицама које постиже својим упорним и напорним радом. Он свакодневно прелазачи по шест километара што, свакако, представља изузетан напор, поготову када је у питању његов узраст.

Међутим, ни километри, ни временски непогодни услови не представљају препреку када је у питању воља. То доказује пример да је он заинтересован и за ваншколске активности. Наиме, он је један од најактивнијих чланова драмске и рецитаторске секције.

Другови и другарице га воле и поштују, не само зато што је примеран ученик, већ и зато што је добар друг и што воли да помогне слабијим ученицима кад год за то има времена.

На питање да ли ће наставити школу, одговорно је:

— Верујем да ћу да завршим и старије разреде у Кривељу. А жеља ми је и да се упишем у Музичку школу у Бору. Шта ћу после да урадим још не знам.

Дебица Костадиновић, IV
Бучје

Сарадња „Јасмина“ и других листова
ПРИЈАТЕЉИ ИЗ ЦЕЛЕ ЗЕМЉЕ

Наш лист сарађује са многим школским и деџим листовима и са листовима који имају школске или деџе рубрике. У многим од тих листова објављено је досад више прилога из „Јасмина“, „Јасмин“, такође, у рубрици „Наши пријатељи“, која је ове године проширена на две стране, објављује прилоге из других школских листова са којима сарађује. На тај начин ширимо и развијамо

позналство и пријатељство међу пионирима из свих крајева наше домовине, негујући братство и јединство свих наших народа и народности.

Сарадња са „Борским новостима“ представља се и ове школске године. Из сваког броја нашег листа „Борске новости“ објаве мали избор прилога у рубрици „Избор из ЈАСМИНА“.

ТЈЕНТИШТЕ

Тата и мама су се договорили да пођемо на Тјентиште. Када смо стигли, прва сам истрчала из кола и гледала наоколо. Било је много посетилаца који су дошли да посете споменик палим борцима.

Отрчала сам до споменика на коме је писало: „Сава Ковачевић“. Као да ме је упитао:

— Да ли ме познајеш, девојчице?

— Познајем Вас, учила сам о Вама много у школи — одговорила сам му.

Дуго смо разговарали о народноослободилачкој борби. Упитао ме је:

— Знаш ли нешто о партизанима и о њиховим куририма?

— Знам о куриру Миши, о Богдану и о многим другим куририма...

Наш разговор је прекинуо очев глас:

— Морамо кући пре мрака!

Нисам могла да се нагледам овог споменика. Ушла сам у кола и непрестано гледала у њега. Он као да ми је махао и говорио:

— Довиђења, девојчице! Доћи и други пут!

И ја сам му махала и рекла:

— Довиђења, довиђења!

Валентина Савић, IV
„Вук Караџић“

После краће вожње кривудавим путем, кроз столетне шуме, пукне пред вама диван видик. Тјентиште. Висине хладне и неприступачне планине окружују ову дивну долину. Са свих страна наносе се над њом сиве стене Маглића и Волујка. Сушта супротност лепим, али хладним и дивљим планинама, јесу диваде пуне цвећа, блејање оваца и дечјег жагора. Сутјеска, бистра и брза планинска река која пресеца Тјентиште, употпуњује утисак лепоте нетакнуте природе.

Не знам да ли је Тјентиште лепше у зору, кад се бели праменови магле повлаче између сурих стена и тек рођено сунце огледа у брзацима Сутјеске, или можда у сумрак, кад затрепери лишће столетних шума, а црвени хоризонт изгара у смирају дана.

А кад се само сетим да се на овом истом месту, не тако давно, гинуло, да се свуда чуо само фијук бомби и граната, звиждук метака, јаук и плач...

Сунце полако залази, тоне све више, на стенама остаје црвенкасти сјај ужарене лопте, све је утихнуло. И шуму, и стене, и мирисну ливаду обојио је мрак својом тужном бојом. Још један поглед и готово, пут се наставља. Видећу друге крајеве и много лепих места, али је лепота Тјентишта остала у мом срцу.

Тајјана Гертик, VIII
„29. новембар“

Горица Вајкић (VI, Бучје): МО-
ЈА ВАЗА

РЕШЕЊЕ УКРШЕНИХ РЕЧИ У ОВОМ БРОЈУ.

ВОДОРАВНО: 1. Сатира, 6. 7. коло, 9. ав, 11. пидот, 13. кош, 15. Јара, 16. Азија, а, р, 18. деда, п, м, 22. садра, 24. раст, 26. аут, 27. актив, 29. Ср, ж, 30. овај, а, 32. пинорет.

Наше ђеро

НА ПЛАНИНИ

Често сам слушао приче ловаца и старијих како је на планини много лепо, па пожелех да и ја то видим.

Када сам отишао у Злат код бабе, жеља ми се испунила. Она ме је повела са собом у планину. Међутим, тамо ми се није свидело. Све је било пусто, колиба мала, а најтеже је било кад се спустио мрак. У селу бих одмах упалио светло и укључио телевизор, а овде, у колиби, само је у једном куту тињала петролејка. Нисам имао другове, него сам по цео дан седео сам и чувао овце или пецао рибу. Ноћу би се око колибе чуо јелен или нека друга дивљач.

Туговао сам све више за кућом. После једне непреспаване ноћи, када је падала киша, севало и грмело на све стране да се земља тресла, ја више нисам хтео да останем на планини. Баба ме је сутрадан одмах одвела кући и никад више нисам пожелио да видим планину.

Зоран Кокелић, V
Шарбановац

Татјана Радловић, (II, Кривељ, ЦВЕТ И ПТИЦА

ДВАДЕСЕТ ЧЕТИРИ МЕСЕЦИ БЕЗ ТАТИНОГ ЗАГРЉАЈА

Прошло је тек неколико месеци од да на када је тата отишао у далеки свет да би мени обезбедио лепшу будућност. Тешко ми је без његовог топлог загрљаја и нежног осмеха. Много патим за њим и често мислим на дан када ће тата да се појави на вратима и чврсто ме загрли.

Сећам се његовог одласка као да је то јуче било. Киша је лила, ноћ је већ одавно царовала улицама, а ја сам полако тонуда у сан. Задње чега се сећам био је татин топлан пољубац. Онда сам заспала. Када сам се ујутру пробудила, њега више није било у кући. Када ми је мама рекла да је отпутовао, ја сам се сетила претходне ноћи и тихо заплакала. Мама је покушавала да ме утеши речима да ће се тата вратити, али у томе није успела.

Од тада често тугујем за татом. Много пута и плачем, али се тешим да ће се тата једног дана вратити и поново ме стегнути у свој топлан загрљај.

Верица Бакоч, V
„Бранко Радичевић“

Омиљена животиња МОЈЕ МАЧЕ

Имам једну симпатичну мачку која је имала и врло лепог брата мачора. Он је волео мало више да лута и тако је једног дана нестао. За срећу, ујак ме сликао с њим, па ми је та фотографија успомена на њега.

Остала је његова сестра Цана. Врло је вредна и вешто лови мишеве. Недавно је омачила два лепа мачета која сам ја јако волела. Док сам била у школи, мама се попела на таван и бацила једно маче. Иако ми је било јако жао, ћутке сам га прежалила.

Једне вечери сам отишла за суво грање да бих подложила ватру. Учинило ми се да чујем неко маукање. Отрчала сам у правцу одакле је допирао тај гласић. Тамо, у трави, лежало је моје маче Борило се за живот и молило за спас. Узела сам га и однела његовој мајци. Она га је прихватила и нежно ме гледала, као да је хтела рећи: хвала.

Срећом, мачету се ништа није догодило сем мале озледе на нози.

Јоланда Журкић, IV
Кривељ

МОЈ ГРАД

Мој град се зове Бор. Тата каже да је давно на овом месту била велика борова шума и да је по њој и град добио име.

То је у почетку било мало место са око хиљаду становника. Касније су људи пронашли руду бакра и отворили рудник. Нестало је борове шуме, али је зато Бор постао један од највећих рудника бакра у Европи.

Сада у њему има много деце, људи и жена, лепих зграда и много аутомобила.

У мом граду постоји и велики димњак из ког стално куља дим. Тата каже да, кад из њега иде дим, рудник тада ради.

Саша Стојановић, III
„29. новембар“

Сећање

КАДА САМ БИЛА У ПРВОМ РАЗРЕДУ

Први дан у школи био је леп. Прво смо гледали природбу, а после смо ушли у своју учионицу. Учитељица нам је била Олга Балтић. Мало смо разговарали са њом.

Отишла сам кући сва срећна. Тата ми је купио књиге и од тада сам почела да пишем слова.

До краја полугодишта научили смо да пишемо и читамо. У другом полугодишту смо почели да читамо читанку. Радили смо тешке задатке из математике и доста учили.

Школска година је брзо прошла. Била је тешка, али смо у њој доста научили и много сазнали.

Александра Ђирић, II
„Вук Караџић“

ЦВЕЋЕ НАЧЕЋ ПОДНЕБЛА

СРПСКА РАМОНДИЈА
(ramondija serbica Радџ.)

Рамондија је вишегодишња биљка, трајно зелена са цветоносним стабљикама без листова. Листови су увек сакупљени у розете. Розете су формиране од малог броја листова и отуда се запажају велике празнике између листова.

Облик листова обично варира од ромбично — објајастих до елиптично — ромбичних. Лиска се постепено сужава у лисну дршку која је добро развијена. Лисна дршка и наличје лиске покривене су густим црвенкасто — светлооржим длачицама, док су оне на њеној горњој страни, која је зелена, при основи беле, а на врху светло — жућкасте. Ове длачице дају листовима свиленкасто — сребренаст сјај.

Обод лиске је крупно и неправилно, тестерасто назубљен. Стабљике су покривене жлездастим маљама, са једним од четири цвета на врху. Цветови су највећим делом петомерни, плаво — љубичасте боје. Цвета од маја до јуна, зависно од временских прилика. Он има и плод чахурастог облика који је пун ситних семенки.

Станиште му је у пукотинама, на плит кој хумусној планинској црници. Најбоље подноси северну страну. Може се

наћи у СР Србији, СР Македонији, Албанији и Бугарској. У СР Србији се може наћи на Ртњу, у Сићевачкој и Руговској клисури и Злоту.

Драгана Станојевић, VII
„Вук Караџић“

ОНИ НАС УЧЕ

**Миладин
Остојић**

Миладин Остојић је наставник у школи „3. октобар“. О позиву наставника размишљао је од малена јер је тај позив онда био веома популаран. Та размишљања су нарочито подстакнута прочитаним делима Јанка Веселиновића, (који је из његовог краја,) и Светолика Ранковића.

После завршених одговарајућих школа, запослио се у селу Поцерски Добрић, које се налази у околини Шапца, а затим је од 1964. г. службовао наставио у Бору.

Поред осталих задужења, наставник Миладин већ годинама ради са ученицима који воле математику. За свој успешан рад на том пољу, додељена му је награда од стране Заједнице образовања. Међутим, он сматра да никаква награда не може бити већа стимулација од љубави према деци која мора постојати у сваком наставнику.

Познато је да су ученици наставника Миладина Остојића заузимали на такмичењима скоро увек високо место. Када смо му то поменули, рекао је:

— Ту су првенствено били у питању децја залагања и надареност. Ја сам ту био само споредни чинилац са циљем да подстрекнем, указујем и објашњавам. А признајем да је сваки успех мог ученика деловао на мене веома пријатно.

— Жао ми је само — наставља наставник Остојић — што се не поклања довољна пажња математици као предмету. Сматрам да се недовољно цени њена лепота и смисао.

— Такође, сматрам да би ученици, који су освојили прва места на републичким и савезним такмичењима, могли бити гости неке телевизијске или радио-емисије у којој би говорили о себи и својим успесима на том пољу, или о томе како су се осећали у тим тренуцима и сл. То би, по мени, био један вид признања тим малим бићима, верујем — већи од новчане награде која им се даје.

За наставника Миладина Остојића можемо још рећи да је добар педагог и да, како се то каже, „уме са ученицима“. Због тога је веома цењен од стране ученика, а и међу колегама.

**Ева Фешиш, VIII
„3. октобар“**

**Љуби, роде, језик изнад свега
НИЈЕ: СЕДМО ДВА, НЕГО: СЕДМИ
ДРУГО**

Уће наставник у одељење и пита:

— Које је ово одељење?

— Седмо два! — грмнемо ми сви углас.

А тако би одговорили и у сваком другом одељењу: СЕДМО ЈЕДАН, ШЕСТО ЧЕТИРИ, ОСМО ТРИ... Међутим, сваки овакав одговор би био језички неправилан. Јер, речича ШЕСТО, СЕДМО, ОСМО хоћемо да кажемо у ком смо разреда, а речима ЈЕДАН, ДВА, ТРИ у ком смо одељењу. Када бисмо изговорили и речи РАЗРЕД И ОДЕЉЕЊЕ, онда би то овако изгледало: СЕДМО разред ДВА одељење. Погрешно! Јер, уз именицу разред, која је мушког рода, и редни број мора да буде у мушком роду. Дакле: СЕДМИ разред. Логично је, исто тако, да и испред именице ОДЕЉЕЊЕ стоји редни број одељења: ДРУГО одељење. Све скупа, правилно изговорено, изгледало би овако: СЕДМИ разред, ДРУГО одељење. Пошто је ово прилично дугачко, у говору се изостављају именице РАЗРЕД И ОДЕЉЕЊЕ, јер се подразумевају, али зато бројеве треба овако изговорити: СЕДМИ ДРУГО, ШЕСТИ ПРВО, ОСМИ ЧЕТВРТО итд.

Није погрешно ако се каже и СЕДМИ ДВА, ШЕСТИ ЈЕДАН и слично. Јер, у том случају се мисли на одељење БРОЈ ДВА, БРОЈ ЈЕДАН итд.

Према томе, исправно би било СЕДМИ ДРУГО или СЕДМИ ДВА, а неисправно СЕДМО ДВА!

**Мирјана Љубић, VII
Бојана Јаношевић, VII**

РЕШЕЊЕ КВАДРАТА У ОВОМ БРОЈУ

ВОДОРАВНО И УСПРАВНО: 1. Соба, 2. ован, 3. баук, 4. Анка.

РЕШЕЊЕ РЕБУСА У ОВОМ БРОЈУ: СЛОБОДА

БОРЦИ КАЗУЈУ — ПИОНИРИ БЕЛЕЖЕ

Приликом боравка борца — курира **Мише Мирковића**, забележили смо ову причу која је везана за народног хероја **Мошу Пијаде** чији је курир био једно време.

— Отац ми је погинуо 1941. г. После његове погибије живели смо тешко, преживљавајући ратне страхоте.

— После једне борбе 1942. године, када су партизани истерали фашисте из нашег села, са осталом омладином пошао сам са њима. Иако сам тада имао само 12 година, осећао сам се довољно одраслим за такав корак. Убрзо сам са осталим дечацима био упућен у Босански Петровац да учим школу.

— Једном приликом, када смо били постројени, позва ме један борац и рече ми да ћу бити курир при Врховном штабу код чича Јанка (Моше Пијаде). Направише ми некакву униформу на брзину и тако обученог послаше ме у његову канцеларију. Нашавши се пред

њим, стадох мирно и поздравих га. Он ме одмери, отпоздрави ми и упита како се зovem. Рекох: „**Михајло**“. Он ће на то: „Много си мали за тако дуго име. Ја ћу те звати **Миша**.“

— Мој посао код њега није био тежак. Носио сам пошту и распремао му канцеларију. Често сам и ударао печате на неке одлуке које нисам читао. Касније ми је речено да су се оне односиле на прво заседање АВНОЈ-а.

— Иначе, чика Јанко је доста бринуо о мени. Тако ми је, на пример, доносио књиге које је требало да му ја препричам. То му је био доказ да сам их ја стварно прочитао. Тако ми је, приликом заседања АВНОЈ-а, дао књигу „Доживљаји **Тома Сојера**“ **Марка Твена** коју сам ја у оној гужви негде затурио. Сем тога, убрзо је почела и IV непријатељска офанзива и ми смо у журби напустили Бихаћ. Одвојио сам се тада и од чика Јанка и нисам га видео годину дана. За то време сам био код **Саве Ковачевића**.

Једног дана су се моја колона и колона у којој се налазио **Моша Пијаде** миomiлазиле. **Моша Пијаде** ме је препознао и позвао. Пружајући ми књигу „**Том Сојер**“, рече да све што се почне мора и да се заврши, напомињући да ћу му је испричати другом приликом када се опет будемо средли.

Љиљана Костадиновић, VIII
„29. новембар“

Јасмина Марковић (VIII, Шарбановац):
СКУПЉАЊЕ ДРЕВА

НАША АРМИЈА

Армија је сваки човек до-
мовине.
Она је борац што гине.
Армија су и деца у школи
и зато је свако од нас во-
ли.

У случају рата, борац је
и тата,
добровољно иде, за пуш-
ку се хвата.
Кроз нишан гледа
док се непријатељ не
преда.

Снежана Гајић, VI
„3. октобар“

МОЈА И ТВОЈА ЗЕМЉА

Много река и долина, мно-
го брда и планина.
то је моја домовина.
Земља братства и јединс-
тва,
земља лепша од детињс-
тва.

Она ко румен цветак
у трави делуја.
Она је моја и твоја.
На Балкану многи путни-
ци застају
да виде моју Југославију.

Снежана Гајић, VI
„3. октобар“

БЕОГРАД

Под сунцем,
на њивама,
у шуми
међу јаскама,
у срцу
са радостима,
у фабрикама
где људи раде —
видим те и осећам,
Београде!

Никола Буровић, IV
„29. новембар“

ДОМОВИНА

Много труда, напора и
рада
у обнову је уложила До-
мовина млада.

Сада је напредна и сретна
Домовина моја млада и
полетна.

Марина Првүловић, VIII
Шарбановац

Горан Голүбовић (VIII, Шарба-
новац): ВОЈНИК

ПЕСМА

ГРАНИЧАР

За слободу си се борио
и међу најхрабријима био.
Сада у миру живиш
и нашу домовину чуваш.

Нисам ти у рату помогла
јер нисам тада постојала,
али ти зато сада кажем:
МНОГО; МНОГО ТИ
ХВАЛА!

Валентина Бүсић, VI
Шарбановац

ДОМОВИНА

Та кућа, та птица,
та земља дивна,
све је то
моја домовина.

Радица Бүкић, VI
Шарбановац

МОЈА ЖЕЉА

Моја је жеља
да сам птица.
Око света бих летела
куд иду ласте
и све бих видела.

Душанка Голүбовић, VII
Брестовац

МАЈКА

Мајка је жубор живота,
мајка је сунчева топлота,
јер нам стално пружа
свој топли загрљај.

Мајка је нежна и блага
па ми је зато драга
Увек јој је насмејано лице
и волим је више него све
своје другарице.

Љүбинка Ковачевић, VII
Шарбановац

ДО ПЕСМЕ

ТАТИ

Једног дана си рекао да
мораш ићи.
Зову те на дуго путовање.
Од тада у мени нема ра-
дости.
остали су само туга и оча-
јање.

Верица Бакоч, V
„Бранко Радичевић“

ТВОЈЕ ОЧИ

Што време више пролази,
све су ми драже,
а твоје очи,
све мање важе.

Љиљана Чулиновић, VII
Шарбановац

ВЕТАР

Ветар дува, лист пролети,
лети други, трећи, пети...
Лишће жути, лишће вене,
у срцу остају само успо-
мене.

Марина Првуловић, VIII
Шарбановац

НОВА ГОДИНА

Била је Нова година
са пуно лепих поклона
и Деда-Мразом
који долази леденом ста-
зом.

У торби он носи
деци много радости.
Дао је лепе поклоне сва-
ком баку,
а најлепше прваку.

Радика Букић, VI
Шарбановац

ПОКЛОН

Мапа мајка је
у граду
своме сину купила
једну чоколаду.

Љиљана Јовановић, III
„29. новембар“

МАЦА

Ацина је маца
отишла на трке.
Од велике брзине
изгубила је брке.

Душина Буровић, IV
„Бранко Радичевић“

Летица Јовановић (припремни
разред, Бучје): **МОЈА МАЧКА**

„МАЛЕ НОВИНЕ“

За мене си
књига права,
разнода
и забава.

Кад те нема,
тужна бивам.
Док те читам,
ја уживам.

Весна Михајловић, V
„3. октобар“

МОЈА ДРУГАРИЦА

Имам лепу и добру
другарицу једну малу.
Са њом често збијам ша-
лу.

Зато је много пута
на мене љута.
Али кад нешто с њом по-
делим,

ја је развеселим.
Ето таква је она.
Пева, игра, скаче,
радује се животу
ко неко мало маче.
Сузана Шаронић, VII
Шарбановац

МАЈКА

Ова песма посвећена је
жени
која радост улива мени.
Кад ме гледа, погледом
ме мије,
а понекад уме и да бије.
Моја бака зове је снајка,
а то је моја — мајка.

Снежана Гајић, VI
„3. октобар“

Сдабрана песма

ЉУБАВ

Од цвијета до пчеле,
од пчеле до цвијета
медена је једна
жица разапета.

По њој пчела цвијету
јавља свако вече:
— Наврати вечерас,
пита ми се пече!

Одмах сутра пчелу
зове цвјетни тучак:
— Имам дивног меда,
дођи ми на ручак!

И тако се воле,
и тако се пазе,
све док зима снјегом
не замете стазе.

Па и тад их грије
кроз окове леда
она дивна, топла
нит од чистог меда.

Ивица Вања Рорић

Ако научимо да волимо књигу
НАУЧИЛИ СМО ДА КОРАЧАМО МОСТОВИ-
МА ЉУБАВИ

(Награђени рад на конкурсy Централне библиотеке поводом „Месеца књиге 76“)

Књига — огледало живота људи, попут моста се уздиже над реком наших осећаја и схватања. У њој су утиснуте наше бриге, несташлуци, размишљања...

Сада, док посматрам и жудним погледима гутам победеле странице књиге, обраћам се теби, непозната другарице. Не, ја не желим да знам боју твоје косе и очију, не чудим се твојом тамнопутном лицу. Само размишљам о нити која нас је чврсто везала.

Сећаш ли се када си на дебелим корицама Ђосифовог романа „Далеко је сунце“ запазила светле капи мојих суза? Да, обе смо тада плакале, дуго оплакивале погинулог Учу. Сети се, писала си о мојим речима и смећу ношеном на крилима ветра, после прочитане Њушићеве „Протекције“. А ја сам ти дуго анализирала песме америчких црнаца. Волела си „Сањарску варијацију“ и често ми писала реченицу која је парала срце:

„Тако далеко, далеко је одавде
Африке тамно лице.“

Понекад сам над твојим писмом, дуго, обесхрабрена размишљала. Било је само потребно схватити необичну присност и близину међу нама. А шта је то пробудило лепоте? Шта је оживело чистоту нашег духа и спектар мисли? Књига — то врело које је обогатило наше знање.

У језгру тих дебелих корица нашле смо себе. Сви творци вредних драгуља из ризнице књижевне уметности постали су наши идеали: Андрић, Ђопић, сестре Бронте, Перл Бак... Својим дивним идејама уплели су нас у венац родољубља, другарства.

Драга другарице, нисам више она малена девојчица, задивљена необичним пејзажом сликовнице. У мени се пробудило нешто страственије. Осећам да сам на раскршћу, у потпуности сам способна да корачам мостом љубави. Мостом до књига, идеја. Тако смо близу. На истом смо путу. Волела си „Сањарске варијације“, песму која ме прожима:

„Да се рукама размахнем широко
Пред лицем сунца
Да играм и да се вртим, вртим!
Док благо ноћ не дође
Црна као ја.“

Говорила си често те омиљене стихове. У њима ја видех тебе.

Не заборави, књига је огледало човечанства. Она нас је повезала и повела мостовима љубави.

Јасмина Цолић, VIII
„Бранко Радичевић“

„СЕЉАК САМ СЕЉАК, ПА ЗАТО И НЕ МОГУ
ДА ВОЛИМ ВАШ ЈЕЗИК МУЦАВИ И НЕ-
МУШТИ“

(Д. Максимовић)
(Награђени рад поводом Дана школе „Вук Караџић“)

Да не беше Вука, не би настали ови дивни стихови, не би настала југословенска књижевност, толико призната у свету. Замислите једног човека који на леђима носи сву ову литературу! За то је потребна огромна снага. Снага духа, снага тела, људска снага. И провлачи се кроз време од таме ка светлости све оно његово истинско и стварно, све оно чему се дивимо. Дивимо! Мало је рећи „Дивимо“. Вука треба поштовати, уздићи, крунисати, волети, разумети. И када би се све ово стопило у једну реч, опет би било мало.

Први се супротставити цркви, калуђерицама, ученој господи — била је одважност. Окренути се против мрачне цркве, против калуђера и мрачних и нејасних попова, дебелих и зајупурених од врућине, окренути се против бога кога нема или га има само за богате, окренути се против нечега што не постоји — било је најтеже.

Иако на штаци, иако уморан и стар од борбе, корачао је чвршће од свих. Поглед му је досегао онамо где је седео бог. Тај поглед био је пут презира и мржње. Једини поглед који је очекивао победу борећи се за стварност. Пут у победу био је тежак. Тежак хиљаде писама, мисли, речи, путовања, ноћи које су проведене отворених очију, тежак тридесет слова.

И сада у мојим очима Вук поносно стоји, губи непријатеље, добија пријатеље, идеје, снагу, све оно што је тешко добити и што се не да изгубити. Борба и само борба. Зар је то оно што је сачињавало његов живот? Зар није било ни мало славе? Слава долази после смрти! Вука је смрт једина победила. Једино у борби са смрћу није издржао.

Он данас још живи у свим књигама. Вук је једина стварна бајка. Без Вука, немислива би била мисао. Без њега би било тешко.

Ех, да не беше Вука...

Иван Вучковић, V
„Вук Караџић“

АРМИЈА ЈЕ ЗЕНИЦА ОКА НАШЕ ЗЕМЉЕ

(Награђени рад на конкурсџ Савета за народну одбрану СО Бор поводом Дана ЈНА)

Моје ноћи су мирне. Без претњи рафала, потреса бомби, без брујања бомбардера и фијука челика. Мој сан не ремети јаук очајних мајки над отвореним гробовима. Откуцај мога срца не ремети плач изгладнеле деце што на дојкама мртвих мајки живот не може наставити. Ја се будим са сунцем и са друговима, радујем се сваком удару школског звона, јер зове нас у лепо, а не испред оштрица бајонета. Ја своје очи одмарам погледом на чисто небо. Имам тринаест година, много среће, много радости и осећам да сам способна за лет са птицама, али драго ми је што живим у топлом крилу моје земље, док сигурност моју и њену чува народна армија.

Армијо! Ја нисам видела твоје буђење, и нисам чула твој први ратни крик, али знам да си зеница петокрака у оку наше земље. Волим те црвено и знам да си чврста као пламтећа оштрица плавог челика и знам да си величанствена као јеска милион громова осветљених са исто толико муња. Волим те свом својом детињом вером да никад нећеш да дозволиш да будемо згажени као младо, несрећно остављено семе. Ти си део овог народа и завет си дала њему. Знам да кад си кренула у освет зоре, родна грудa је с песмом зорила:

— Хвала!

Кад ти је било тешко, слутим да су реке и планине хучале:

— Храбро!

Овај народ у звезде те је носио док си корачала напред — да ти име буде славно.

Армијо братства, ја нисам видела твоје рабање и не видех ти дивовски раст док кроз таму хитала си ка сунцу, али знам за Рудо-и твоје пролетерско рабање. Знам и за Тјентиште, доказ да и место ратовања може постати светилиште.

Армијо слободе! Мој отац, мајка, пријатељ и брат, ако затреба, одмах ће кренути у општенородни одбрамбени рат! Опет ће се до неба чути твојих јуначких корака бат. Звезде ће певаги песму борбених авиона, пла-

шине ће грисати громове вишецевних ракета-ша, море ће постати дом крстарица и атомских подморница. Давно је то било кад смо почињали вилама и косама.

Народа армијо! Знам да ћеш, ако затреба, за слободу петокраком својом затворити небо, земљу и воду. Буди школа братства и јединства, буди фабрика за нове фабрике, постој као сигурност за срећно детињство. Срећан ти рођендан, поносна! Овај народ више никада неће почети вилама и косама.

Армијо Титова, показала си да се слобода може стећи и голим рукама и ако некада неко са стране пита: „Како?“, поносно ћемо рећи да у нашој историји пламеним словима пише да постоји епоха кад си ти била вођена војном доктрином народног хероја, команданта маршала Тита.

Марина Голуб, VII
„Вук Караџић“

САМО НАРОД КОЈИ ЈЕ ВЕЛИКИМ ЖРТВАМА ИСКУПИО СЛОБОДУ, ЗНА ДА ЦЕНИ И ПОШТУЈЕ ТУЂУ

(Награђени рад поводом Дана школе „29. новембар“)

Велика је била цена што је дадосмо за слободу коју сада уживамо. Смрћу хиљаде родољуба, болом хиљада рана, потоцима и рекама дечијих суза. Недоиграном игром, недовршеном младошћу, недопеваном песмом. На тим жртвама што нама путеве слободе изградише, ми се учимо да ценимо слободу. А ценећи своју, тешко исковану, ценимо и туђу.

Радујемо се свакој новорођеној републици на врелом песку немирне Африке, у тим далеким слободољубљивим земљама што уз огромне жртве скидају ланце којима су биле оковане. Али ланци су оставили трагове у рањеним срцима. То се тешко заборавља. Тешко се заборављају и оне стотине година доказивања да и њиховим жилама тече црвена крв. Па бујала та крв и излила се, па тече ли, тече и сваким даном црвеним словима исписује — СЛОБОДА. А иза ње — њиве непожњеване, њиве засејане минама — глад рабају. Али слобода стиже полако и у храбри Вјетнам, Замбију, Конго...

Ценимо и слободу наших Словенаца и Хрвата који живе у Корушкој, и слободу вредних Македонаца које Бугари никада не признају. Слободу је народ горко и тешко платио. А ето, сада је тамо неко хоће да ускрати, да је украде.

Зато ми, млади Титови пионири, поручујемо свима:

— Учећи како је тешко стечена слобода наших народа, тражимо и од вас да је цените и поштујете!

Линда Сокочанин, VII
„29. новембар“

ГРАНИЧАРУ

(Награђени рад на школском конкурс школе „Петар Радовановић“ у Злоту поводом Дана ЈНА)

Како ти је док ветрови фијучу
по врлетима граничним?
Да л' ти је тешка пушка
ил' поглед на земљу туђу,
дужност часна?

Док гледаш сада линију праву
стапе ли ти каткад мисао
и питање
како ли је сада у завичају?

Сетиш ли се сада
мален кад си био,
да л' си икад
о војсци снио?

Остави сада пушку, друже,
у предаху заслуженом,
прочитај песму ову,
теби посвећену.

Ненад Кандић, VI
Злот

И ЈА ЋУ ЧУВАТИ НАШЕ ГРАНИЦЕ

(Награђени рад на школском конкурс школе „Петар Радовановић“ у Злоту поводом Дана ЈНА)

Југословенска народна армија данас
је армија слободе и мира. Она је чувар
револуционарних тековина и наше нес-
врстане самоуправне земље.

У најтежем положају су граничари.
У хладним караулама, уз друштво ветра
и вејавице, они чувају оно за шта су се
наши народи борили. Будни дану и но-
ћу, они чувају тековине самоуправне со-
цијалистичке земље. Они чувају наше
безбрижно детињство. И док се ми игра-
мо и спавамо, граничари над нама бдију
да нам непријатељ не би прекинуо игру.
За њих нема одмора, нити икаквог праз-
ника, јер само малом неопрезношћу мо-
гао би да нестане овај драгоцен, скупо
плаћен и леп мир.

Ноћ је. Тишина. Покаткад се чује за-
вијање вука или фијук ветра, али гра-
ничар мора да чува нашу отаџбину. И
зато једног дана и ја ћу бити чувар на-
ших граница. Обезбеђиваћу нашим по-
томцима оно што су мени обезбеђивали
моји преци.

Александар Илић, V
Злот

Весна Петковић (IV, „29. новембар“): У ЛУНА—ПАРКУ

Моја страница

БИЋУ

Бићу шљунак,
по њему ће газити
срећа која дише.
Плућима моје обале
плуштаће задовољство кише.
Несвесно, на мене падаће
људски облаци
и неће се бројати
неспачињени кораци.
Сунце над нама
биће много веће
и носићемо одећу шивену од среће.

И желим књига странице
не желим века странице.
Бићу шљунак,
бићу глас,
бићу ове земље спас.
И носићу свима ход,
нек се шири људски род.

РИБАРЕЊЕ У НОВИ

Фењерчић мали светли на прамцу
док рибар млади седи у чамцу.
На небу светли месец жут,
рибару младом светли пут.

Дивно је тако рибарити до зоре,
кад се пред тобом шири мирно море,
и исток са својим руменим пругама
и небо са својим шареним дугама.

Небо се светли, светли и море,
joш само мало има до зоре,
обасја небеске модре врхунце
иза месеца топло сунце.

Отплови с пучине рибар млади,
немирно сунце леђа му пали.
Над барком бели галеб крешти,
а море стакласто блешти, блешти.

ПИШЕМ ПЕСМЕ

Пишем песме — мислим на тебе,
пишем слободне теме — о теби,
учим — а моје мисли код тебе,
уместо познатих задатака — у књизи си ти.

Што год да урадиш —
пред мојим очима си ти.
Воли ме — волећу те за свагда.

ОЧИ

Та два бисера сјајна,
ге красне плаве очи,
пусти их, мајко, пусти
нек блистају у овој ноћи.

БИЛИ СМО ДЕЦА

Итали смо се као деца,
а ни слутили нисмо да једнога дана
можемо остати заједно.

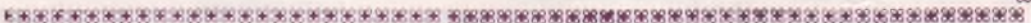
Прошли су дани, прошле су године
и жеље се оствариле давне.
Сада смо обоје одрасли
и ти си припала мени.

Сада ћу те волети још више,
више него када смо се заједно
по улицама играли.

Љубиша

Симољковић VII 2

„3. октобар“

НА РАСКРШЋУ

НА РАСКРШЋУ

Како време лети! Мислиш да га чекаш, а оно већ прошао. Куда ли је отишло то време и где ли су сада мојих петнаест година? Где ли су ти лепо безбрижни дани када сам била срећна и весела као пчелица? Зашто се скривају у тој магли заборав? Зашто се не враће?

Ишле смо заједно истим путем, а сада, када смо стигле до раскршћа, оставиле су ме и отишле. Па зар баш сада, када су ми најпотребније, када не знам којим ћу путем даље?

Тражим друге да ме посаветују којим је путем најбоље поћи и шта ме чека на том путу живота. Свако мишљење је различито једно од другог. Ипак морам сама да изаберем свој будући позив. Видим и сама да треба претходно добро да отворим очи и размислим, па да тек онда пођем неким од толиких путева.

До сада сам некако и знала шта желим, а сада су ми одједном скоро сва занимања подједнако драга. Покушавам да своје мисли вратим у прошлост и сетим се шта сам некада желела да будем. Покушавам да волим оно што сам некада волела... Трудим се да убедим себе да је лепо бити медицинска сестра... И замислите, успело ми је! Сада поново волим да будем медицински радник...

Дивно се осећам када знам шта желим. Заиста сам срећна. Само се питам да ли сада толико волим ово занимање зато што сам дуго била у неизвесности или га заиста волим!

Драгица Бузејић, VIII
„29. новембар“

АРХИТЕКТА

Сви ми волимо свој град и желимо да он буде још лепши. Због тога сам ја решила да postanем архитекта кад порастем.

Знам да је то тежак посао и да прво морам много да учим. Морам да обиђем све крајеве наше земље и света да бих видела како људи живе, па да мој град испланирам тако да буде најлепши.

Треба много да радим да све оне куће из моје цртанке, које су за мене лепе, буду корисне и за друге људе.

У моме граду ће се још градити и школе, и фабрика, и забавишта, и стадиона, и гаража, и паркова, и тржница, и робних кућа, и осталих зграда. Желим да све те зграде буду најлепше на свету и да у њима буде пријатно. Због тога морам да postanем архитекта.

Снежана Александровић, IV
„Вук Караџић“

ПИЛОТ

Кад порастем, желео бих да будем пилот. Моја два брата од тетке су пилоти. Још кад сам био мањи, они су ми причали шта све раде.

Волео бих да возим војни авион. Ти авиони су најбржи. Кад бих био пилот, био бих користан јер бих бранио своју земљу ако би био рат.

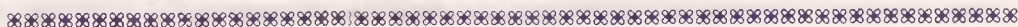
Саша Миловановић, IV
„Вук Караџић“

Моја највећа жеља је да будем авијатичар.

Једнога дана узлетео сам авионом. Био сам на великој висини. Из авиона људи су изгледали као мајушне лутке које се саме крећу, а села и градови су личили на играчке. У језерима и рекама купали су се блистави сунчеви зраци, а на високим планинама је блистао снег. Одједном, отворише се врата и ја падох из авиона.

Кад је дошла мама, нашла ме је на телиху.

Зоран Георгијевски, IV
„Вук Караџић“

ЛЕКАР

Ронилац рони испод мора. Лекар лечи лековима. Истраживач тражи нешто занимљиво. Златар прави и продаје златне наките. Бак мора да учи и да слуша учитељицу.

Од свега тога ја највише желим да постанем лекар.

Јелена Милосављевић, III
„Вук Караџић“

Ја волим да постанем лекар. То је лепо занимање. Када се деца разболе, ја ћу да их лечим. Лечићу их лековима и нећу да им препоручујем инјекције. Инјекције су опасне за свакога. Ја ћу бити добар лекар.

Сања Апостолов, IV
„Вук Караџић“

ЈА САМ СПОСОБАН ЗА СВЕ

Ја један, а занимања много, па просто не знам шта да постанем. Фамилија ми велика и сви ми дају савете. Један хоће ово, други оно, а ја са својим великим талентом за све могуће послове — знајим се, не знам шта ћу.

Пошто сам као мали разбијо главу по десетак пута на дан, саветовали су ми да постанем лекар, па да лечим своју децу, која ће највероватније да личе на свог легендарног оца и да побу његовим стопама, па ће и она да разбијају главе.

Али ја, вечито прљав, не могу да замислим себе у белом мантилу. Зато мислим о другом занимању, које би ми одговарало. На пример, возоваћа. Бићу и прљав и задовољан.

Међутим, свиђа ми се и спортска активност. Бићу, рецимо, пливач. Па још као клиња сам пливао као секира без дршке!

Али, морам да се одредим само за једно занимање. А не могу. У томе се састоји мој проблем.

Тако вам је то кад сте способни за све!

Горан Голубовић, VIII
Шарбановац

АРХЕОЛОГ

Често сам размисљала о томе шта ћу бити кад одрастем. Понекад сам желела да постанем стјуардеса или лекар, али од наше заједничке екскурзије до Гамзиграда, где сам се упознала са радом археолога, волела бих да будем археолог.

Архелози су људи који ископавају и изучавају старине. Они нас упознају са животом старих, давно несталих народа, њиховим обичајима, њиховом културом и цивилизацијом.

Тај посао ми се свиђа, јер је леп, поучан и узбудљив. Дивно је и узбудљиво проучавати прошлост човечанства!

Татјана Дурковић, IV
„Вук Караџић“

МОЈА ЖЕЉА

Жеља је моја жарка
да постанем лекарка,
да излечим децу сву,
а и старије, да не умру.

Пацијенти моји мили,
будите весели и чили!
Кад бас лечи лекар Жаки,
излечен биће сваки!

Жаклина Манић, II
„Вук Караџић“

Зоран Симијоновић (VI, „29. новембар“): ОБУБАРСКА РАДЊА

НАШИ ПРИЈАТЕЉИ

СЛАВУЈАК

„Славујак“, лист ученика и наставника Заједнице основних школа општине Живинице, излази већ пет година. Лист се штампа у 5.000 примерака и дели се бесплатно ученицима. У југословенској акцији „Тражимо најбољи школски пионирски лист“, „Славујак“ је прошле школске године добио једну од четири прве награде.

КАВГАЦИЈЕ

И девојчице и дечаки из нашег разреда већ су били у учioniци која је одјекивала од звонких и веселих гласова. Неки су причали, неки галамили, али највише су се истицали гласови Горана и Хариза.

— Ти ћеш први изаћи на таблу — убојеивао је Хариз.

— Не ја, него ти! Теби је учитељица нашла кликере у торби — самоуверено је одвратио Горан.

— Јесте, нашла је, али то су били твоји кликери! Ти си тражио да ти их вратим, па нас учитељица дигла! — већ запјенушано урла Хариз.

Око њих се већ скупила група навијача који се подјелише у два табора и два некадашња другара већ су се ваљала по поду учioniце. Вукли су се за косу, шамарали, а ни загријани „навијачи“ не примјетише да је звонило за почетак часа и да је учитељица ушла у разред.

— Шта се овде догађа? — одјекну учioniцом познати глас и сви, сем наших ратника, као по команди одлепршаше на своја мјеста.

Кавгације касно примјетише да је у учioniци гробна тишина. Кад је учитељица сазнала због чега су се свађали, рече:

— Е, кад је тако, одговараћете заједно.

Јосип Кулић, IV
„Вл. Назор“ — Живинице

ЈУНАК МИЛОЈИЦА

Или грми, ил' се земља тресе,
ил' удара море о мраморје.
Нити грми, нит' се земља тресе,
већ то иде мали Милојица,
страшан јунак на овоме св' јету,
у рукама носи по два кеца,
цепове му двојке поц' јепале,
једна тројка једва извирује,
за четворку он ни чуо није,
за петице да не бесједимо!
Страшан јунак мали Милојица.

Зумрета Голетић, VII
Живинице

ШАЉИВИ ОГЛАС

Одричем се своје ђачке књижице, а је динице и казне убиљежене у њој, не признајем.

Мирко Дангубић, поборник акције „Школа без понављања“

Изгубио сам три године у петом разреду. Ко их нађе, нека јави мојим родитељима јер су они забринуте због времена које сам изгубио.

Мато Безбригић

Тражи се првокласни шаптач који добро познаје историју старог вијека.

Ученици из задњих клупа

ПТИЦЕ Азра Гогоћ, V-с Живинице

„БАЧКО ДОБА“

„Бачко доба“, лист ученика Основне школе „Димитрије Драговић“ у Сокобањи, излази три године. Уређују га ученици и наставници школе, а штампа се у алексиначкој штампарији „7. јули“.

ПОГЛЕД СА ОЗРЕНА

Јутро је тихо и пријатно. Зелене ниве Озрена блистају на пролећном сунцу. Испод саме планине сместила се варошица Сокобања. Свуда виле и зеленило. Око бање брежуљци. Дижу се изнад сокобањске котлине, расту све више као да желе да се приближе високом Ртњу. Западно од Ртња наставља се планина Буковик. Испод ње, по брежуљцима су села и засеоци.

На једној благој заравни Озрена смештено је одмаралиште за плућне болеснике „Озрен“. Окружено је бујном шумом. Велика, бела бодничка зграда налази се на једној сунчаној коси. Испод ње је шеталиште, базен за купање, дечје игралиште, Мало даље је мирно језеро са

ЛАМПА

Радо: Радица Арсић VII-4

бистром, зеленом водом, у којој лагано пливају пастрмке. Малишани их хране мрвицама хлеба. Изнад језера се надне-ла велика стена, а испод ње је хладно врело. На самом врху Озрена има мање шума. Понегде се могу видети младе борове саднице, а највише има граба и букве.

Највиши врх је Оштра рука. Одатле се пружа поглед на Сврљишке планине и нишку котлину. На Озрен се, даље, наставља планина Девница испод које извире река Моравица.

Драган Миленовић, VII
Сокобања

ЛЕПА ЈЕ МОЈА ДОМОВИНА

Тихо и нечујо пирка ветар и милује ме по коси, цвеће се сањиво крије у орошеној трави, а песма птица ори се свуда. Ти пријатни звуци допиру до мене. Широко отворених очију посматрам ово небо, ова брда; шире се видици као у сну... Посматрам и гласно размишљам:

Све ове лепоте, сви ови лахори, све што ме чини најсрећнијом девојчицом на свету — то је моја домовина.

Домовина... Колико ми сама та реч значи! Колико ме пута обузме нека пријатна топлина када чујем ту реч!

Лепа је моја домовина — налик на горду вилу из бајке која у свом крилу, у својој широкој, белој хаљини чува једну несташну девојчицу, њене игре и сва њена маштања.

Домовину чине њене лепоте. Небо је моја домовина, извор је моја домовина, моја домовина је и онај несташни зека који се крије у жбуњу.

Све то ниче и цвета из једне речи —
Д О М О В И Н А.

Секица Миленовић, VIII
Мужинац

ТЕЛЕВИЗОР

Телевизор воле
и стари и млади,
преко њега сазнају
шта с' у свету ради.

ПИТАЈ МЕ ДА ТИ КАЖЕМ ХВАЛИСАЊЕ

ПИШУ УЧЕНИЦИ IV/2 ШКОЛЕ „29. НОВЕМБАР“

Хвалисање је једна уображена ствар. Имам ово, оно... На сва та хвалисања ја одговарам: „Није важно, имам и ја!“ Тако један Нинослав пита мене: „Је л' имаш романе?“ „Имам“. „Е, а ја имам више од тебе!“

Слабана Алексић

Нинослав је прави хвалисавац. Донесе разне ствари и прави се. Каже да једну стару пару може да однесе у банку и да за њу добије милион. Нико му није веровао, а он се даље хвалио.

Милорад Пајкић

Једна моја другарица Микица почела је да се хвали како зна балет. Мора да се хвали и тачка.

Нинослав Мијић

Ја сам једно време волео да се хвалим. Хвалио сам се да имам два права фудбала и америчку кухињу, да сам био у Румунији и тамо купио два кожна јасука и једно ћебе. Хвалио сам се једном измишљотином да је мој тата био првак света у боксу и да је био полицајац. Сада сам се одвикао од тога, али ме нешто понекад привуче.

Звонко Петковић

Драган Крстић се највише хвали. Хвалио се једном како је победио Бату. Бата је слабији од њега, па га је Драган стално био. Он бије слабије од себе, а јаче не сме. Па какав је он друг кад бије слабије од себе!

Никола Буровић

Добио Крстић петицу из математике, па се само хвалиша: „Ура, славан ја!“ Исто тако се хвали кад победи неког слабијег од себе.

Биљана Стојановић

Крстић се хвали како је јачи од целог одељења. Ја се питам зашто се он не хвали из музичког. Зато што не уме да пева! Једанпут, када је певао, сви смо му се смејали. Њему је било криво. Обећао је да ће научити да пева. То обећање није извршио. Ако Крстић не учи да пева, никад неће научити да пева.

Драган Станојевић

Влада се једном хвалио како се возио авионом, други пут како је дао гол, а последњи пут како је појео пет јабука, али ја мислим да све то није истина.

Горан Стевановић

Једног дана купио сам ново одело. Кад сам дошао у школу, рекао сам: „Не да се хвалим, али имам ново одело!“ Пошао сам од клупе до клупе и рекао: „Је л' сте се уверили да имам ново одело?“

Бата

Слободан је рекао да га у улици зову Ненад Стекић јер скаче четири метра. Ја сам рекао да то није ништа за Стекића. Он се наљутио и отишао.

Зоран Миленковић

Хвалиша је једна моја другарица из зграде. Она иде у први разред. Кад приме вакцину, она ме одмах нађе напољу и почне да се хвали, а ја јој стално говорим: „Како је тек мени!“ А она онда слегне раменима и оде кући.

Мирјана Иванковић

Кад се Душићин тата врати из Загреб, она почне да се хвали да неког заболела глава: „Тата ми је купио чоколаде, бомбоне, лутку, лопту и све!“

Горица Станојевић

Знам једног Слободана који, не да се хвали, него у том послу цепа ствари.

Небојша Игњатовић

У мојој згради има једна жена која има локне. Она се стално хвали. Те како она има куче које зна да хода на две ноге, те како то њено куче разуме све што му она каже... Та жена кад неког сретне и кад почне да се хвали, не уме да стане.

Валентина Станковић

Ја имам комишку која се само хвали. Дође код моје маме и онда почне оно њено: „Знаш, Софија, ја сам купила хаљину у Робној кући. Знаш како је дивна..." А ја, чим чујем то хвалисање, размислим нешто само да изађем из куће. То се њој не дешава по неки дан, него сваки дан.

Наташа Петковић

Кад моја комиша купи сукњу, она дође код нас и само се врка. Кад јој скувамо кафу, она се прави важна док пије. Онда потражи од маме цигарету и запали је, а док прича, она се хвали.

Сузана Атанасковић

ЗАБРАНЕ

Мени родитељи забрањују да претурам по њиховим стварима јер то није лепо.

Велибор Стојичевић, VIII

Кад добијем слабу оцену, родитељи ми забрањују да гледам телевизију.

Ратко Спасић, VII

Родитељи ми забрањују да гледам филм који није за мој узраст.

Марина Јовановић, VII

Родитељи ми забрањују да се дуго задржим кад одем код друга.

Живорад Цекић, VII

Кад ми родитељи не би забрањивали, ја бих ишла у биоскоп.

Вера Крстић, VII

Родитељи ми забрањују читање стрипова још од четвртог разреда. Сада сам се на то навикао иако ми је у почетку сметало.

Љубиша Кокелић, VII

Чуо сам за филм „Велики Гетсби“ и желео сам да га гледам, али ми је то било забрањено.

Милан Станковић, VII

Моји родитељи не обожавају много што сам члан разних секција у школи зато што немам много времена за учење. Тата каже да се испишем бар из једне, а ја нећу.

Весна Новаковић, VII

Преда мном увек стоји један знак забране: улазак у собу родитеља.

Ненад Мијић, VII

Забрањују ми да се играм лоптом у башти. Кажу: „Поломићини цвеће!“ А ја баш ту волим да се играм, и то под јабуком.

Јасмина Дренић, VII

Понекад ми родитељи забране да и дем код неког на рођендан. Ја се онда завучем у своју собу и цмиздрим као мала беба.

Светлана Николић, VII

За моје родитеље не постоји ништа друго осим учења. Само једном месечно они мени дозволе да изађем у град или да гледам какав филм у биоскопу. Ја бих желела да они мени дозволе бар два пута месечно да изађем у град.

Мирјана Илић, VII

Мени родитељи забрањују да им сметам док решавају неке своје ствари и проблеме.

Бага Минић, VI

Увек кад има добар филм у биоскопу, моји родитељи изнађу нешто: посету рођацима, хладно време па не могу да идем и слично.

Војкан Видић, VI

Мени моји родитељи забрањују да једем много слаткиша јер ме после тога много боли зуб па ја јачем и кукам, а њих то нервира.

Драгана Стојановић, VI

Спасоје Јанковић (IV, Бучје): МОЈА КУБА

Укривљене речи

ВОДОРАВНО: 1. Врста књижевног дела, 7. Народна игра, 8. Ономотеја лавеза, 11. Лице које управља авионом, 13. Погодак у кошарци, 15. Име наше књижевнице Рибникар, 16. Највећи континент, 18. Очев или мајчин отац, 22. Калцијев сулфат, гипс, 24. Узраст, стас, 26. Фудбалски термин, 27. Радна група, 29. Хемијски знак за стронцијум, 30. Показна заменица, 32. Штедњак.

УСПРАВНО: 2. Иницијали нашег књижевника („У регистрари“), 3. Шаховска фигура, 4. Хомеров спев, 5. Улога, 6. Производ Рударско-топионичарског басена Бор, 8. Слово грчке азбуке, 10. Превозно средство, 12. Омладинска радна акција (скр.), 14. Град у Срему, 17. Животне намирнице, храна, 19. Речно острво, 20. Огањ, 21. Индустриска биљка, 23. Припадник најмногобројнијег словенског народа, 24. Врста житарица, 25. Саобраћајни знак изричитих наредби, 28. Јака јара у којој се железо вари, 31. Треће лице презента од глагола „јесам“.

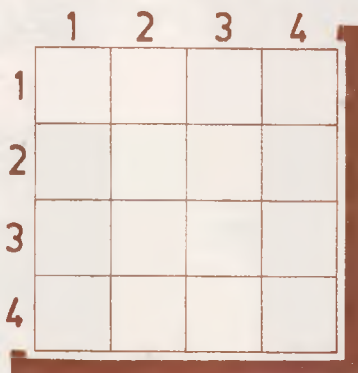
Валентин Тасов, VIII
„29. новембар“

РЕБУС

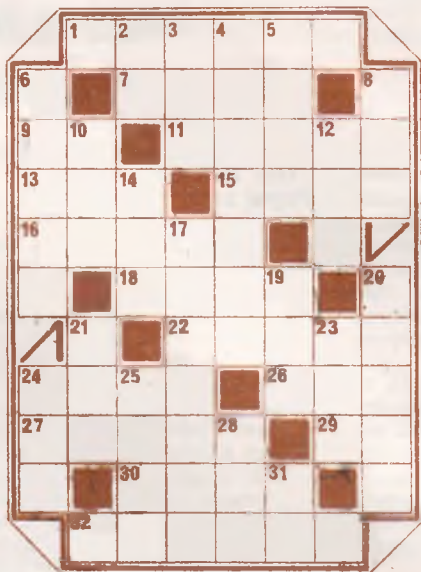
Биљана Милетић, VIII
„Вук Караџић“

КВАДРАТ

ВОДОРАВНО И УСПРАВНО: 1. Просторна, одаја, 2. Домаћа животиња, 3. Страшило, 4. Женско име.

Даница Младеновска, VI
„Вук Караџић“

ПЛЕТЕНИЦА

Зоран Јанковић, VIII
„29. новембар“

Страну припрема:
КРСТА ИВАНОВ: дипл. инж.

УЗ МХ РЛБЧНКХ

МОЈ ПРОТЕСТ

Морам, брате, да протестујем. Морам, а ви сами оцените да ли сам у праву. Реч је о мом одељењу. Шта да вам кажем о њему. Одељење мало, али друштво одабрано: Дане, Драгица, Славиша, Спаса, Нада, Богница, Завиша, Горица, Јовица и још неки. Ти „неки“ су углавном мирни, па нису много интересантни. Долазе до изражаја само кад су у питању успех и дисциплина одељења. Понекад чак и претерују јер нас често опомињу за време часа, говорећи како смо ми изроди и како због нас они не могу да дођу до потпуног изражаја. Али ко их ништа. Нама не смета што су они мирни, па не знам зашто се они толико нервирају због нас.

Али оно што су урадили пре неки дан прелази сваку меру.

Дошла тог дана учитељица на час и на катедри је нашла једну цедуљку. (Како се та цедуљка нашла ту, ни данас ми није јасно.) Узме учитељица цедуљку и почне да чита наглас: „Драгица само се окреће код Надежде и Горице. Богница, Завиша и Јовица само говоре безобразне ствари. Дане се само шета између клупе. Славиша се стално окреће код Снежане и досађује јој. Новица се окреће код Миле.“

Прочита то учитељица па викну: „И шта споменути мисле о овоме?“ Ја дигнем руку и кажем: „Ништа то не ваља. Има пуно грешака“. Још сам хтела нешто да кажем, али учитељица викну: „Седи доле да те ја не поставим на место. Даћу ти ја грешке. Сви записани ће бити кажњени. Родитеље сутра обавезно да доведете!“

Ја седох и почех крвнички да гледам оне на које сам сумњала да су то могли да напишу, кунући се да ћу их научити, не само падежима, него и другарству.

Ето, због таквих протестујем. Па кажите, зар нисам у праву.

Јасмина

Драга редакцијо ...

Драга редакцијо,
Шаљем вам ову песму коју сам смислила за време распуста у селу. Надам се да ће вам се свидети и да ћете је објавити у следећем броју. Унапред хвала.

Миланка Бадивук, IV
„3. октобар“

Драга Миланка,

Твоја песма „Ти се радујеш“ веома је добра. Међутим, како је пре ње стигло доста, такође добрих песама, ми је, на жалост, не можемо објавити у следећем броју, али ће се за њу највероватније наћи место у једном од следећих бројева. Ти нам и даље шаљи своје прилоге и имај стрпљења

Редакција моли Радисава Поповића, (IV—3), Зорицу Берић (II—3), Миру Младеновић (III—2), Рихану Јунузи (VI—4) и Миодрага Петровића (IV—3) да јој пошаљу називе својих школа које су изоставили да напишу поред својих имена. Напомињемо да ниједан рад не може бити објављен, без обзира на квалитет, ако аутор не напише своје пуно име, презиме, разред и школу.

Драган Филиповић (VI—2) и Летка Мацовска (II—3) из школе „29. новембар“ послали су нам врло лепе цртеже. На жалост, ми их не можемо објавити јер су урађени оловком. Зато их молимо или да нам се јаве, или да нам своје следеће цртеже нацртају црним фломастером или тушем.

Димитрије Грекулковић (VIII, Кривељ): ЈЕСЕН

После свега

На свакој клупи,
на сваком зиду —
Драган и Мира,
Бура и Маја,
Риста и Зора
и никад краја.

У сваком срцу љубав једна,
у свакој сузи љубавна гута.
На сваком листу уздицаји,
у савком цепу — писма дуга.

На свакој клупи,
на сваком зиду —
Драган и Мира,
Бура и Маја,
Риста и Зора
и тако иде све до маја,
до оног дана,
кад сви ћемо поћи на своју страну
и можда, некад, са тихом срећом,
доћи и рећи:
— овде је Драган волео Миров,
овде је Бура волео Мају
и Риста Зоринцу.
Овде те љубави почивају.

Јасмина Драгутиновић, VIII
„3. октобар“

За време распуста

ЗИМОВАЊЕ НА САВАЧИ И РТЊУ

На Ртњу и Савачи ће и ове године бити организовано зимовање за ученике основних школа. С обзиром на већ утврђено интересовање, сматра се да ће капацитети бити у оба олмаралништа попуњени.

Такође се планира сарадња са Самоуправном интересном заједницом физичке културе, чији би инструктори обучавали ученике скијању.

Што се тиче ценовника, он је у неколико измењен и сада изгледа овако:

Приходи по чл. домаћ.	Цена
до 500	—
од 500 — 600	60
од 600 — 700	90
од 700 — 800	150
од 800 — 900	180
од 900 — 1000	210
од 1000 — 1200	240
од 1200 — 1400	270
од 1400 — 1600	300
од 1600 — 1800	330
од 1800 — 2000	360
од 2000 — 2500	390
од 2500 — 3000	420
преко 3000	450

Бранко Петковић (VI, „3. октобар“): МРТВА ПРИРСДА